

Тогава лѣкарь-тъ станъ та ми хванъ за подмышницѣ
и ми рече:

— Дойдѣте по мене, зашто-то азъ никога не сѣдѣж на
одно мѣсто много врѣмя, а живѣж подъ небеснѣ-тѣ стрѣхъ,
колко-то ми допрощава работа-та ми; да сѣднемъ въ гра-
динѣ-тѣ ми, гдѣ-то азъ въ старость-тѣ си поотдыхамъ. Азъ
верѣдѣ цвѣтя-та мыслѣж и изучавамъ цѣреніе-то на хора-та,
кои-то ся мжцять отъ болести на чловѣческо-то естество;
тамъ щете ми видите добръ расположенъ да ви прѣдамы
малко-то, что-то съмъ издырилъ прѣзъ дългый си животъ.

Слѣзохмы въ градинѣ-тѣ, гдѣ-то сѣднѣхмы подъ
гжстѣ сѣнкѣ отъ различни дръвеса. Отдалечъ ся глѣдаше
море-то, кое-то крѣстосвахъ кораби надошли отъ Европѣ за-
да размѣнять произведенія-та ѣ съ Антилско кафе и захаръ.
Чуюше ся и шумъ-тъ отъ вълны-ты на Океана край брѣ-
гове-ты му, кои-то бѣхъ наблизу.

— Колко е весело и хубаво това мѣсто! рѣкохъ от-
какъ сѣднѣхмы. Тука си отдыха чловѣкъ и ся съживява.
Тука нѣма зимѣ, а всякога е хубаво врѣмя, както по настѣ
лѣтѣ сладкы-ты меризмы и мягкый сладкый вѣтъръ не
само съживявать повѣнжло-то тѣло, нъ и болнѣ-тѣ души
съживявать.

Старець-тъ ся усмихнѣ млѣчешкомъ, като да казваше
право азъ брожъ това мѣсто за весело и правдѣ имамъ да ся
мыслѣж за благатичекъ като ся наслаждавамъ съ благопо-
лучіе, на което здравы основы сѣ чловѣколюбіе-шо и въз-
дрѣжаніе-шо.

— Не мыслѣте, подкачи да говори старецъ-тъ, че за
дългый си животъ азъ съмъ длѣженъ на лѣкарскы-ты си по-
знанія. Никакъ; вѣрвайте че лѣкарство-то много пѣти е вѣ-
днѣлно повече отъ колко-то е полезно за чловѣческый жи-
вотъ. Животны-ты, кои-то не познавать отъ лѣкарство а
само слушать гласа на естество-то, сѣ много по-добрь отъ
насъ: тын намирать най-просты цѣлебны былки, и постѣ-тъ
(діета-та), кой-то дръжать колчимъ ся поболать, трѣбуваще
да ни служи за примѣръ; зашто-то у діетѣ-тѣ е всичка-та
тайна за съхраненіе-то на живота. Нъ прѣлести-ты на
истѣнченый животъ ны отвличать отъ діетѣ-тѣ, коѣ-то е
отрядило естество-то, а при това притурѣ и противны-ты
лѣкарскы теоріи, между кои-то ся колебаемъ. Кои отъ